

Arrest

nr. 162 982 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing van 13 oktober 2015 met nr. 154 395.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERDONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 7 oktober 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: S. M.

voornaam: G. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: A. (...)

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1 ° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

■ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

■ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 02/07/2015).

Op 12.05.2015 deed betrokkene te Brugge een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Marokkaanse onderdaan (C., A. (...) °30.08.1983). Op 25.08.2015 weigerde de stad Brugge deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Brugge, (d.d. 03.08.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Naar aanleiding van het onderzoek schijnhuwelijk kreeg betrokkene op 02/07/2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. C. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië. Zowel betrokkene als Dhr. C. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de op 25/09/2015 ingediende procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkene alsnog mag wettelijk samenwonen, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven (betrokkene verklaart in het administratief verslag van 07/10/2015 dat zij reeds 6-7 jaar in België verblijft).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig reisdocument. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Op 12.05.2015 deed betrokkene te Brugge een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Marokkaanse onderdaan (C., A. (...) ° (...)). Op 25.08.2015 weigerde de stad Brugge deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Brugge, (d.d. 03.08.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Naar aanleiding van het onderzoek schijnhuwelijk kreeg betrokkene op 02/07/2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. C. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië. Zowel betrokkene als Dhr. C. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de op 25/09/2015 ingediende procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkene alsnog mag wettelijk samenwonen, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven (betrokkene verklaart in het administratief verslag van 07/10/2015 dat zij reeds 6-7 jaar in België verblijft).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn/haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 12.05.2015 deed betrokkene te Brugge een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Marokkaanse onderdaan (C., A. (...) ° (...)). Op 25.08.2015 weigerde de stad Brugge deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Brugge, (d.d. 03.08.2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Naar aanleiding van het onderzoek schijnhuwelijk kreeg betrokkene op 02/07/2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. C. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië. Zowel betrokkene als Dhr. C. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de op 25/09/2015 ingediende procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkene alsnog mag wettelijk samenwonen, kan

betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven (betrokkene verklaart in het administratief verslag van 07/10/2015 dat zij reeds 6-7 jaar in België verblijft)."

1.3. Op 7 oktober 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar.

1.4. Op 13 oktober 2015 beveelt de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij arrest nr. 154 395.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel van 7 oktober 2015. Zij stelt dat de verzoekende partij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *in casu* verplicht is om een beslissing te nemen tot afgifte van een bevel om grondgebied te verlaten, en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel, gelet op het feit dat de verzoekende partij in België verblijft zonder over een geldige verblijfstitel te beschikken, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien is er sprake van een herhaald bevel. Aan de verzoekende partij werd reeds op 2 juni 2015 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat *in casu* van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stipuleert artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Reeds op grond hiervan, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen.

In die zin mag er geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM; cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Een verplichting om over te gaan tot afgifte van een bevel geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (*Doc.Parl.*, 53, 1825/001, p. 17).

Deze hogere verdragsnormen worden ook weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."* Hieruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde steeds gehouden is, alvorens hij een verwijderingsbeslissing neemt, de situatie van de betrokken vreemdeling te beoordelen waarbij hij erover moet waken dat deze beslissing de fundamentele rechten van deze vreemdeling niet schendt.

Van een zuiver gebonden bevoegdheid is *in casu* dan ook geen sprake (RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444).

Verwerende partij kan aldus niet worden gevolgd in haar betoog.

Verzoekende partij werpt *in casu* een schending op van onder meer artikel 8 van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van het thans voorliggende beroep de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een derde middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3.1. van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (hierna: het VN Kinderrechtenverdrag), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het derde middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“17. De bestreden beslissing vormt een inbreuk op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en op artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In principe betreft dit artikel uit de vreemdelingenwet een verwijzing naar artikel 8 van het EVRM.

In casu is verzoekster van mening dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en haar gezins- en familieleven.

a) Omwille van het voornemen van wettelijke samenwoning

18. Artikel 8 EVRM is uiteraard van toepassing op personen die het voornemen hebben om wettelijk te gaan samenwonen.

Dit is het geval bij verzoekster en de heer C. (...).

Zij werden hiertoe enkel tegengehouden door de ambtenaar van de burgerlijke stand, die door zijn weigeringsbeslissing dan nog een inbreuk beging op de toepasselijke regels van het Burgerlijk Wetboek (zie hoger).

De bestreden beslissing verwijst onterecht naar het feit dat verzoekster zou geprobeerd hebben om een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht zou geweest zijn op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners.

Verzoekster en de heer C. (...) betwisten dit immers met de meeste klem. Het klopt niet dat zij enkel en alleen zouden willen wettelijk samenwonen opdat verzoekster op die manier eventueel een verblijfsrechtelijk voordeel zou kunnen bekomen.

Zij willen wettelijk samenwonen omdat dit de volgende stap is in hun relatie, die reeds meer dan zes jaar duurt en waarbij zij reeds meer dan vijf jaar samenwonen en een gezin vormen (samen met de dochter van de heer C. (...)).

Het feit dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven, blijkt overigens ook uit de verklaringen van kennissen en vrienden die voorliggen in de stukkenbundel van verzoekster.

Zie bv. stuk 11, waarin de vzw A. (...) bevestigt dat zij (sinds de begeleiding in 2012) verzoekster kennen als een betrokken opvoedingsfiguur in het gezin en een moederfiguur voor R. (...).

Verzoekster wil ook volgende verklaringen citeren :

Stuk 13 :

“Al sinds het begin dat wij elkaar hebben leren kennen, weet ik dat zij met Mr. C. (...) samen is en ook samenwoont. Ik weet ook dat zij vaak zorgt voor het dochtertje van Mr. C. (...).”

18

Stuk 14 :

“Zij is al jaren een goeie vriendin en ik beschouw haar als familie omdat zij al een jarenlange relatie heeft met de neef van mijn man.”

Verwerende partij houdt onterecht geen rekening met het gezinsleven van verzoekster en de procedure die verzoekster en de heer C. (...) hebben opgestart tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand opdat hun wettelijke samenwoning alsnog zou worden geregistreerd.

19. Verzoekster verwijst eerst en vooral naar volgende rechtspraak, waarin situaties aan bod komen waarbij er een bevel is om het grondgebied te verlaten terwijl de betrokken persoon het voornemen heeft om te huwen of wettelijk samen te wonen.

Zie R.v.St. (15e k.) nr. 118.430, 16 april 2003, Rev.dr.étr. 2003, afl. 123, 252 :

“Uit het dossier blijkt dat het bestuur van de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied op de hoogte werd gebracht door de stappen die zijn partner en hij bij het gemeentebestuur hebben ondernomen. De tegenpartij was dus op de hoogte van het huwelijksvoornemen van verzoeker. Zij mocht zich dus niet onthouden van het in aanmerking nemen van deze omstandigheid. Art. 8 E.V.R.M.

staat inmenging van het openbaar gezag alleen maar toe indien zij nodig is ter bescherming van een van de doelen dit artikel noemt, namelijk de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De enige omstandigheid dat verzoeker de Vreemdelingenwet heeft overtreden, houdt niet in dat zijn verwijdering zou worden gerechtvaardigd door een van deze doelen. Men ziet niet in waardoor een van bovengenoemde doelen in het gedrang zou worden gebracht door de aanwezigheid van verzoeker in België. De verplichting die de tegenpartij aan verzoeker wil opleggen: terugkeren naar Marokko om er zich de documenten aan te schaffen die nodig zijn voor zijn terugkeer naar België staat duidelijk buiten verhouding tot de inmenging die de aangevochten handeling vormt in het privé-leven van verzoeker.”
(eigen onderstrepingen)

Zie ook R.v.St. nr. 150.043, 11 oktober 2005, T.Vreemd. 2006, afl. 3, 325 :

“De aangevochten beslissing, die verzoekster verplicht terug te keren naar Marokko om aldaar een verblijfsvergunning aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, maakt een inmenging uit van de verwerende partij in de uitoefening van het recht op het privé leven en het gezinsleven beschermd door artikel 8 E.V.R.M.

Verzoekster maakt melding van een verblijf van meer dan twee jaar in België, dat wellicht onregelmatig is geworden. De relatie die zij onderhoudt met haar Belgische levensgezel is werkelijk en voldoende nauw opdat hieruit het begin van een gemeenschappelijk leven kan worden afgeleid, zodanig dat de scheiding van deze levensgezel voor een onbepaalde periode een aantasting zou uitmaken die niet in verhouding staat met het recht op eerbied van het privé- en het gezinsleven.”

(eigen onderstrepingen)

19

Zie ook volgende bemerkings in het arrest van de Raad van State van 1999 m.b.t. een voorgenomen huwelijk, die evenwel naar analogie op onderhavige zaak kan worden toegepast (R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128) :

“Het bevel om het grondgebied te verlaten verbiedt de vreemdeling inderdaad niet in het huwelijk te treden, maar het stoort ernstig de uitoefening van dit recht door aan dit huwelijk een hinderpaal te stellen waarvan te voorzien is dat hij alleen kan worden uit de weg geruimd door langdurige en ingewikkelde administratieve stappen.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.”

(eigen onderstrepingen)

Verzoekster verwijst ook naar rechtspraak van een burgerlijke rechtbank, nl. Luik 20.01.2015, T.Vreemd. 2015, afl. 2, 103 :

“Uit het dossier blijkt dat geïntimeerde reeds voorafgaandelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gedomicilieerd was bij zijn Belgische vriendin. Hieruit blijkt zijn verlangen om hun gemeenschappelijk leven te formaliseren voor zij huwden. Het bevel om het grondgebied te verlaten staat dit gemeenschappelijk leven in de weg en de Belgische staat begaat een manifeste fout, aangezien zij wist dat geïntimeerde samenleefde met zijn partner en huwelijksplannen had. Dit is ongetwijfeld een individueel recht dat beschermd is door artikel 8 EVRM. De eerste rechter oordeelde dan terecht niet over de rechtmatigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar over de uitvoering van dit bevel.”

20. Bovenvermelde rechtspraak is naar analogie perfect van toepassing op onderhavige zaak van verzoekster.

Verzoekster en de heer C. (...) hebben het voornemen om wettelijk samen te wonen. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft onterecht geweigerd om de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.

Daarom vechten verzoekster en de heer C. (...) de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan via een burgerlijke procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Brugge.

Het staat vast dat de ambtenaar van de burgerlijke stand wettelijk verplicht is om de wettelijke samenwoning te registreren, aangezien de wettelijke termijnen overschreden werden (zie hoger).

Bijgevolg staat het vast dat eigenlijk al een wettelijke samenwoning tot stand had moeten zijn gekomen en dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in elk geval door de familierechtbank zal moeten vernietigd worden.

Zelfs los van die wettelijke termijnen die door de ambtenaar van de burgerlijke stand hadden moeten gerespecteerd worden, zijn verzoekster en de heer C. (...) er van overtuigd dat de ambtenaar van de burgerlijke stand een manifest foutieve beslissing heeft genomen door hun wettelijke samenwoning te weigeren, gelet op het feit dat zij al meer dan zes jaar een bestendige relatie onderhouden en al meer dan vijf jaar samenwonen met een kind dat zij samen opvoeden.

Dat verzoekster en de heer C. (...) al zo lang samenwonen, blijkt o.a. uit de verklaringen van derden die voorliggen in de stukkenbundel van verzoekster en uit het doktersattest (stuk 18) waaruit blijkt dat verzoekster bij een spoedopname in het AZ Sint-Jan te Brugge in april 2011 gekend stond als hebbende haar woonplaats in de (...)straat te Brugge, het vorige adres van de heer C. (...) (zie stuk 19).

In die zin is het te gek voor woorden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand besliste dat verzoekster en de heer C. (...) geen duurzame levensgemeenschap voor ogen zouden hebben.

Er moet immers beslist worden dat zij die duurzame levensgemeenschap eigenlijk reeds hebben bereikt, maar dat zij die louter willen bezegelen via een officiële wettelijke samenwoning.

Er is dus wel degelijk sprake van een werkelijk gezinsleven waaraan verzoekster zal worden onttrokken bij een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten op een datum die voorafgaat aan de datum van de wettelijke samenwoning vormt een beletsel voor de wettelijke samenwoning van verzoekster, hetgeen een ernstige schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Het recht om wettelijk samen te wonen mag niet ondergeschikt zijn aan de verblijfsituatie van de betrokken vreemdeling.

R.v.St. (11e k.) nr. 73.777, 19 mei 1998, Jaarboek Mensenrechten 1998-00, 310, noot BAETEN, S.

De bestreden beslissing is met andere woorden disproportioneel gelet op de beroepsprocedure bij de familierechtbank, zeker wanneer rekening wordt gehouden met de in de dagvaarding aangevoerde middelen waaruit blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand eigenlijk wettelijk verplicht was om de wettelijke samenwoning van verzoekster en de heer C. (...) te registreren.

21. Verzoekster argumenteert wel dat niets belet dat verzoekster, als de procedure voor de familierechtbank slaagt, zich kan richten tot de Belgische vertegenwoordiging voor een visumaanvraag zodat zij dan desgevallend opnieuw naar België kan terugkomen.

Daarbij houdt verwerende partij echter helemaal geen rekening met het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gekoppeld aan een inreisverbod van 2 jaar (beslissing van dezelfde dag, op 09.10.2015 aan verzoekster betekend).

Bijgevolg houdt de bestreden beslissing des te meer een schending in van het privé- en gezinsleven van verzoekster gelet op het feit dat er aan het bevel om het grondgebied te verlaten, een inreisverbod van 2 jaar werd gekoppeld.

Daarbij wijst verzoekster o.a. op RvV 27.02.2013, nr. 98.002 :

“Uit het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van de relatie van verzoekende partij met een Nederlands onderdaan en zijn huwelijksintenties. Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan men echter niet afleiden dat men met deze specifieke omstandigheden rekening heeft gehouden. (...)”

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoekende partij met een Nederlands onderdaan die in België woont, is voor ieder redelijk denkend mens evident.”

Door het inreisverbod wordt het aan haar verhinderd om een visum met het oog op gezinshereniging aan te vragen wanneer de wettelijke samenwoning zou worden geregistreerd na afloop van de procedure voor de familierechtbank.

21

Het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft in casu dus geen tijdelijke verwijdering van het grondgebied, maar door het inreisverbod gaat het over een verwijdering van minstens 2 jaar.

b) Omwille van de dochter van de heer C. (...) die verzoekster als haar moeder beschouwt

22. In de bestreden beslissingen kan het volgende worden gelezen :

“Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. C. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië.”

Daarbij houdt verwerende partij geen rekening met de dochter van de heer C., R. (...)

C. (...).

Zij is zeven jaar oud en bijgevolg schoolplichtig.

De heer C. (...) voedt zijn dochter al jaren samen met verzoekster op. De moeder van R. (...) keek al jaren niet meer naar haar dochter om en is overigens dit jaar overleden.

Wanneer de heer C. (...) verzoekster naar Brazilië zou volgen, kan hij zijn dochter niet alleen achterlaten in België, dat is evident.

Het is ook evident dat de heer C. (...) zijn dochter niet kan meenemen naar Brazilië. Zij loopt hier school. Zij spreekt enkel Nederlands.

Dan kan niet verwacht worden dat de heer C. (...) en zijn dochter verzoekster naar Brazilië zouden volgen. Dit zou manifest in strijd zijn met de hogere belangen van R. (...), die uit haar vertrouwde

omgeving zou worden getrokken en terecht zou komen in een land waarvan zij de taal niet spreekt en in een onderwijssysteem dat minderwaardig is aan het Belgische onderwijssysteem.

Welke zekerheid heeft de heer C. (...) overigens dat hij en zijn dochter recht op verblijf zouden krijgen in Brazilië en daar een gezinsleven zouden kunnen uitbouwen met verzoekster?

23. De verwerende partij maakt met andere woorden een inbreuk op haar motiveringsplicht en haar zorgvuldigheidsplicht door helemaal geen rekening te houden met de familiale situatie van de heer C. (...) en meer bepaald met zijn dochter.

Nochtans heeft de verwerende partij wel degelijk kennis van het bestaan van de dochter van de heer C. (...), minstens had zij daarvan kennis moeten hebben.

Er wordt over de dochter van de heer C. (...) immers geschreven in briefwisseling van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan de Dienst Burgerzaken van de stad Brugge, alsook in het advies van het Openbaar Ministerie dat werd overgemaakt aan DVZ in het kader van het onderzoek dat werd gevoerd n.a.v. de wettelijke samenwoning en in de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van stad Brugge.

Bijgevolg had de verwerende partij rekening moeten houden met R. C. (...).

De bestreden beslissing zwijgt echter over het bestaan van R. (...) en toont dus niet aan dat er een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van R. (...).

Verzoekster wijst daarbij naar een arrest van Uw Raad, RvV van 30 november 2012, nr. 92.552 :

“De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met alle familiale elementen waarvan ze echter kennis had zodat ze tekort gekomen is aan haar verplichting tot uitdrukkelijke motivering ten aanzien van artikel 74/13 en 62 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM, die verplichten rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.”

24. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing werd overigens om die redenen geschorst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het arrest van 13.10.2015, nr. 154 395 werd beslist dat een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM prima facie aannemelijk werd gemaakt en wel omwille van volgende redenen :

(...)

Verzoekster is van mening dat de schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM niet alleen prima facie aannemelijk werd gemaakt, maar dat die schending ook vaststaat bij een grondig onderzoek van deze zaak.

25. Aangezien in de bestreden beslissing helemaal geen rekening werd gehouden met R. (...), maakt de bestreden beslissing eveneens een inbreuk op artikel 3.1 van het kinderrechtenverdrag.

Dit artikel is immers niet enkel van toepassing op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1 van het kinderrechtenverdrag. Zie o.a. RvV 21.02.2013, nr. 97.183.

Verwerende partij schendt de belangen van R. (...) door verzoekster uit het land te laten verwijderen met een inreisverbod van twee jaar, terwijl verzoekster voor R. (...) de facto een moeder is.

Daarbij schendt de verwerende partij eveneens het recht op een gezinsleven, hetgeen een inbreuk op artikel 8 EVRM betekent.

Het staat immers vast dat verzoekster effectief al jaren als de moeder van R. (...) fungeert.

Door te beslissen dat verzoekster naar Brazilië terug moet keren, worden R. (...) en verzoekster van elkaar gescheiden en worden de belangen van R. (...) als kind geschonden, evenals het recht op een gezinsleven.

Er kan geen twijfel over bestaan dat verzoekster een belangrijke rol in het leven van R. (...) speelt.

Verzoekster verwijst daarvoor naar de verklaringen die voorliggen in haar stukkenbundel en waaruit verzoekster het volgende wil citeren :

• Stuk 11 :

“Sinds de opname van R. C. (...) (...) is G. S. M. (...) in beeld en zien we haar als een betrokken opvoedingsfiguur in het gezin. Ze vormt sindsdien een koppel met A. C. (...), en is een moederfiguur voor R. (...).”

• Stuk 12 :

“Het dochtertje van A. C. (...), R. (...) genaamd heeft eigenlijk nooit haar moeder goed gekend en zij beschouwt J. (...) als haar volwaardige moeder (dit nog scherper na het overlijden van haar biologische moeder).”

• Stuk 21 :

“Maar ik heb vooral gehoord dat ze veel bezig was met R. (...), het kindje van haar vriend waar ze al vijf jaar samen mee was/is. Blijkbaar is de echte mama (ik denk in voorjaar) gestorven, maar keek ze al nauwelijks om naar het meisje. G. (...) heeft de moederlijke taken wél deels opgenomen in haar plaats.”

c) Besluit

26. De bestreden beslissing maakt zonder enige twijfel een ernstige inbreuk op artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Bovendien werd een inbreuk begaan op artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag door helemaal geen rekening te houden met de belangen van R. (...).

In elk geval is er eveneens sprake van een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. De verwerende partij heeft immers helemaal geen rekening gehouden met het bestaan van de dochter van de heer C., R. C. (...)."

4.2. In de nota met opmerkingen wordt het volgende aangehaald:

"In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de schending van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat art. 3.1 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden ingeroepen betrekking heeft op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel is die specifiek t.a.v. het minderjarig kind van haar partner wordt genomen.

Art. 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo worden geïnterpreteerd dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Verweerder verwijst dan ook in hoofddorde naar hetgeen in antwoord op het eerste en het tweede middel werd uiteengezet en alhier als herhaald kan worden beschouwd.

De aangevoerde schendingen kunnen niet worden aangenomen.

Voor wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, benadrukt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht vaststelde dat de weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

De verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk te maken.

De verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk te maken.

Om deze reden dient ook geen rekening te worden gehouden met de aanwezigheid van de dochter van de vermeende partner van de verzoekende partij.

Aangezien geen duurzame relatie aannemelijk wordt gemaakt, kan het feit dat geen rekening werd gehouden met de dochter van de partner, ook geen aanleiding geven tot vernietiging, vermits de motivering nopens de ontwikkeling van een gezinsleven in het land van herkomst, louter ten subsidiaire titel geldt.

Terwijl de verzoekende partij een resem stukken voegt aan haar verzoekschrift waarvan zij niet aantoonst dat de verzoekende partij er kennis van had op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Verweerder benadrukt dat er in casu volgens de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand sprake is van een schijnrelatie. Een schijnrelatie valt uiteraard niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden, zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris eveneens terecht werd opgemerkt in de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij blijft evenwel volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat zij zich niet - minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering - zou kunnen laten vergezellen door haar voorgehouden partner. Minstens toont de verzoekende partij niet aan dat het tijdens de gebeurlijke scheiding onmogelijk zou zijn om in nauw contact te blijven via de moderne communicatietechnologieën. Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen uitgebouwd of beleefd worden.

Zie ook:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder laat nog gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht is werd overwogen dat het de verzoekende partij nog steeds mogelijk is een visum m.o.o. gezinshereniging aan te vragen, dit desgevallend nadat een aanvraag is ingediend om het opgelegde inreisverbod te laten opschorten of opheffen.

Zie ook :

“In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van de artikelen 8 en 12 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat ze sedert twee jaar een hechte liefdesrelatie heeft met haar huidige partner D., waarmee ze ook samenwoont. Ze koestert de oprechte wens om hun duurzame levensgemeenschap te mogen verder zetten. Ter staving van deze duurzame levensgemeenschap voegt verzoekster stukken toe aan het verzoekschrift. Ze vervolgt dat de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand nog lopende is, zodat er nog geen eindoordeel voorhanden is van het oprecht karakter van haar relatie en de huwelijkswens. Ze benadrukt dat ze door het bevel van haar partner zal worden gescheiden en dat ze verhinderd zal worden om te huwen,

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Het wordt niet betwist dat verweerder de Grondwet en het EVRM als hogere rechtsnorm van de vreemdelingenwet dient te respecteren.

- Conform artikel 12 van het EVRM kan dit recht slechts uitgeoefend worden voor zover het in overeenstemming is met de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheren. In casu is er een beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand, welke het gevolg is van een negatief advies van de Procureur des Konings aangaande het voorgenomen huwelijk. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van artikel 12 van het EVRM aannemelijk. Aangaande de schending van het gezinsleven, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM en in artikel 22 van de Grondwet, motiveert de bestreden beslissing “de weigering tot voltrekking van het huwelijk vormt een contra indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”

Hieruit volgt dat verweerder betwist dat er sprake is van een gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het begrip ‘familie- en gezinsleven’ zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende ‘hecht’ is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster samenwoont met de heer D. Niettegenstaande deze vaststelling blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de voltrekking van het huwelijk werd geweigerd om reden dat het huwelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster, m.a.w. is de ambtenaar van de burgerlijke stand van oordeel dat er sprake is van een schijnrelatie. Verzoekster stipt echter aan dat zij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing bij de rechtbank van eerste aanleg.

Evenwel geldt het principe du préalable. Een bestuursbeslissing wordt vermoed in overeenstemming te zijn met de wet. Aldus heeft verweerder in alle redelijkheid geoordeeld dat de beslissing tot weigering van het huwelijk een contra indicatie van het gezinsleven inhoudt. Het komt niet aan de Raad toe om in het kader van huidige vordering zelf het gezinsleven te gaan beoordelen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met haar betoog maakt verzoekster prima facie geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aannemelijk. Het enig middel is niet ernstig.”

(R.v.v. nr. 153.919 van 5 oktober 2015)

De verzoekende partij verwijst in haar eerste middel nog naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Bovendien bevindt er zich een synthesesnota in het administratief dossier waarin uitgebreid wordt ingegaan op het gezinsleven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij voert in fine van haar derde middel nog kritiek aan tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), doch dienaangaande laat verweerder volledigheidshalve nog gelden dat een dergelijk inreisverbod geen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel uitmaakt.

Om deze reden is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook sowieso onontvankelijk, in zoverre gericht tegen het inreisverbod. Overeenkomstig artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid immers ontegensprekelijk voorbehouden voor de gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

Zie ook:

“2.4. In zoverre verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend — thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet — , dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen”. (R.V.V. nr. 113 176 van 31 oktober 2013, onderlijning en vetschrift toegevoegd; zie ook R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Deze onderzoekplicht vindt tevens steun in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgens hetwelke de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

De Raad wijst er tenslotte op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in deze zaak onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM.

4.4. In het verzoekschrift wordt onder meer aangestipt dat verzoekende partij zich niet akkoord kan verklaren met de motivering dat zij niet aantoonbaar *"dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr. C. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië."*

Verzoekende partij kaart aan dat de gemachtigde bij deze beoordeling – waarvan de Raad vaststelt dat deze in wezen neerkomt op een belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM – geen rekening heeft gehouden met de dochter van haar partner, dhr. C. Verzoekende partij licht toe dat zij en dhr. C. al jaren instaan voor de opvoeding van diens dochter, R. Haar biologische moeder, die onlangs overleden is, speelt al jaren geen rol meer in de opvoeding van R.

Verzoekende partij betoogt dat het voor zich spreekt dat dhr. C. zijn dochter niet alleen kan achterlaten in België. Het is volgens haar eveneens evident dat dhr. C. zijn zevenjarige dochter niet kan meenemen naar Brazilië. Zij loopt hier school en spreekt enkel Nederlands. Van dhr. C. en diens dochter R. kan dan ook niet worden verwacht dat zij verzoekende partij naar Brazilië zouden volgen. Vervolgens benadrukt verzoekende partij dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk op de hoogte was van het feit dat dhr. C. een dochter heeft.

Door vervolgens helemaal geen rekening te houden met de familiale situatie van haar partner, en meer bepaald het gegeven dat hij een minderjarige dochter heeft voor wier opvoeding hij – samen met verzoekende partij – instaat, schendt de gemachtigde onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.5. In de nota met opmerkingen wordt, in het licht van de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, benadrukt dat in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld dat de weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Nu de verzoekende partij in gebreke blijft om een beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk te maken, dient ook geen rekening te worden gehouden met de dochter van haar vermeende partner. De verwerende partij stelt dat het feit dat geen rekening werd gehouden met de dochter van de partner geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing, vermits de motivering nopens de ontwikkeling van een gezinsleven in het land van herkomst *"louter ten subsidiaire titel geldt"*.

4.6. De Raad stelt in casu evenwel vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing, zowel met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten als met betrekking tot de terugleiding naar de grens, uitdrukkelijk verwijst naar artikel 8 van het EVRM en dienaangaande een dubbele motivering hanteert.

De gemachtigde wijst in dit verband enerzijds op het feit dat de weigering van registratie van samenwonen (van de verzoekende partij met haar partner, de heer C., een legaal in België wonende Marokkaanse onderdaan) een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan worden geconcludeerd dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van voormeld artikel 8 inhoudt.

Anderzijds overweegt de gemachtigde dat de verzoekende partij hoe dan ook niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst, waarna hij aangeeft dat het loutere feit dat de heer C. niet kan worden gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, niet maakt dat hij de verzoekende partij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië. Ten slotte wijst de gemachtigde erop dat beide betrokkenen wisten dat het gezinsleven vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij in België.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde zelf, al meent hij dat een contra-indicatie bestaat inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, desalniettemin het bestaan van een gezinsleven heeft aanvaard. Hij heeft het immers noodzakelijk geacht dienaangaande een belangenafweging te maken en verder te motiveren aangaande een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft het betoog dat de in het licht van artikel 8 gedane belangenafweging "*louter ten subsidiaire titel*" geldt, dient te worden bemerkt dat het niet aan de Raad is om in de plaats van de gemachtigde te beoordelen aan welk van de aspecten van de motivering aangaande voormeld artikel 8 laatstgenoemde het meeste gewicht toekent en of bepaalde aspecten van dit onderdeel van de motivering op zichzelf dan wel slechts in combinatie met (de) andere aspecten ervan kunnen bestaan.

Nu de gemachtigde zich beperkt tot de stelling dat er een "*contra-indicatie*" geldt voor het bestaan van een gezinsleven – waarmee hij derhalve niet uitdrukkelijk stelt dat er in casu geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM – enerzijds, en hij het dan bovendien noodzakelijk heeft geacht om vervolgens een belangenafweging te maken omtrent een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM anderzijds, kan het verweer dat de gemachtigde in geen geval rekening diende te houden met de dochter van dhr. C. omdat er in de eerste plaats al geen gezinsleven wordt aangetoond niet door de Raad worden aanvaard.

4.7. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een zorgvuldige belangenafweging aangaande alle relevante elementen en omstandigheden van het gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde inderdaad voor het nemen van de bestreden beslissing op 7 oktober 2015 op de hoogte was van het feit dat de heer C. een dochter R. heeft, die thans zeven jaar is.

Van deze minderjarige dochter wordt immers melding gemaakt in een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 mei 2015 gericht aan de Dienst Burgerzaken van de stad Brugge, waarbij tevens melding wordt gemaakt van het feit dat zij geboren is uit een eerder huwelijk van de heer C. met een burger van de Unie. In deze brief wordt tevens vermeld dat zijn dochter geboren is op 31 januari 2008.

Ook in de overige documenten die betrekking hebben op het onderzoek in het kader van de wettelijke samenwonen, met name het op 6 augustus 2015 aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakte advies van de procureur des Konings en het besluit van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge van 25 augustus 2015 tot weigering van de registratie van de verklaring tot wettelijke samenwoning, wordt meermaals melding gemaakt van het dochtertje van de heer C. Hieruit blijkt tevens dat verzoekende partij tijdens haar verhoor uitdrukkelijk werd gevraagd naar de naam van het internaat waar het zevenjarige dochtertje van de heer C. heden verblijft.

De gemachtigde kan bijgevolg niet voorhouden onwetend te zijn geweest over de zevenjarige dochter van de heer C.

De Raad kan verzoekende partij bijtreden waar zij aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met R., de dochter van de partner van verzoekende partij. Uit de overige stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt evenmin dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing de dochter van dhr. C. in acht heeft genomen, hetgeen in de nota met opmerkingen overigens niet wordt ontkend.

Door de familiale situatie van dhr. C. en meer bepaald het bestaan van zijn minderjarige dochter niet te betrekken in de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM, heeft de gemachtigde de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht in het licht van dit verdragsartikel geschonden. De Raad wenst te dezen nog te onderstrepen dat hij zich niet uitspreekt over de vraag of de verzoekende partij al jaren samen met de heer C. zijn dochter opvoedt, maar slechts heeft vastgesteld dat niet blijkt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling van artikel 8 van het EVRM – waarbij hij meent dat het loutere feit dat de heer C. niet kan worden gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, niet maakt dat hij de verzoekende partij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië – rekening heeft gehouden met alle familiale elementen waarvan hij kennis had, met name het feit dat de heer C. in België een zevenjarige schoolplichtige dochter heeft.

Verwerende partij voert in het kader van het derde middel nog een uitgebreid betoog waarom een schending van artikel 8 van het EVRM in casu niet kan worden aanvaard. De Raad stelt vast dat zij daarbij echter in het geheel niet ingaat op het concrete betoog van de verzoekende partij waar deze heeft gesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de dochter van de heer C. Het betoog van de verwerende partij kan aan het bovenstaande dan ook geen afbreuk doen. Voor wat betreft de opmerking dat er zich in het administratief dossier een “synthesenota” bevindt waarin uitgebreid wordt ingegaan op het gezinsleven van de verzoekende partij, dient de Raad er wederom op te wijzen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing de familiale situatie van dhr. C., en meer bepaald zijn zevenjarige schoolplichtige dochter, in acht heeft genomen. In zoverre de verwerende partij blijft volhouden dat “Art. 8 EVRM [...] een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg [staat]”, volstaat het te verwijzen naar wat is gesteld onder punt 3.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het onderdeel van het derde middel is in de besproken mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het derde middel en van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES